

Атанас Далчев
Старите моми

Ръцете бавно се протягат
и пее старият чекрък,
през сухите и тънки пръсти
се точат нишки от коприна
като лъчи през сухи клони
във пуста есенна градина:
то старите моми безстрастно
предаг, насядали във кръг.

Те не говорят и не питат,
а всички сведени мълчат,
въртят безспирно колелото
и слушат скръбната му песен,
от сутринта в студени стаи
над стария чекрък надвесени,
и ето вече по стъклата
догаря най-подир денят.

О, старите моми печални,
които чакат вечерта,
за да отдъхнат в сън най-после
и почнат утре освежени!
Те имат тук едно богатство:
то са косите посребрени,
а в техните сърца-саксии
цъфтят цветята на скръбта.

Печалните моми що искат?
Каква надежда ги зове?
Нима ще трябва да загинат,
без радостта да ги споходи?
Ах, старите моми очакват
накрай женихът им да дойде,
последният жених да дойде
и скъса нишката надве.

1923 г.

КРАЙ

© 1923 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12092>]